

718.**OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU**

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

**w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy
z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.**

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372);

2) ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879);

3) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

4) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

5) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173);

6) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 718).

U S T A W A

z dnia 2 sierpnia 1926 r.

o podatku od lokali.

Art. 1.

Na rzecz gmin miejskich oraz na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, jako też na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r., podatek od lokali na zasadach ustawy niniejszej.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Przedmiot podatku.

Art. 2.

Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyłączeniem lokali, wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy.

Art. 3.

Podatkowi nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;

2) budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe, z wyłączeniem budynków mieszkalnych;

3) lokale, zajmowane przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe oraz przez instytucje naukowe, oświatowe, dobroczynne i wyznaniowe, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;

4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, o ile użytkowanie nastąpiło przed 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, o ile użytkowanie nastąpiło po 1 stycznia 1929 r.; przepis powyższy nie odnosi się do gmin miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmie-

nionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331);

5) lokale zajęte przez

a) szefów uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonariuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,

b) szefów oraz funkcjonariuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz

c) lokale, służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj; zwolnienia te przyznawane będą pod warunkiem wzajemności;

6) lokale, czasowo niezamieszkałe lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.;

7) mieszkania jedno, dwu i trzyizbowe, zajmowane przez bezrobotnych, o ile nie mają sublokatorów;

8) lokale jedno i dwuizbowe, zamieszkałe przez inwalidów, wdowy i sieroty tychże, pobierające rentę inwalidzką, i osoby, pobierające wsparcie na starość i niemoc oraz wsparcia z ubezpieczeń społecznych;

9) lokale, zajmowane przez dozorców domowych.

Podstawa wymiaru.

Art. 4.

Podstawę wymiaru podatku za dany rok podatkowy stanowi:

a) dla lokali, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), — komorne, względnie wartość czynszowa, obliczone zgodnie z art. 6 p. 4 powyższej ustawy;

b) dla wszystkich innych lokali — komorne z roku poprzedzającego, przyczem w razie, gdy lokal w roku, poprzedzającym rok podatkowy, nie był wynajęty, względnie w wypadku, gdy lokal w tym czasie zajmowany był bezpłatnie przez osobę, obowiązującą do zapłacenia podatku (art. 1 ust. 2), — wartość czynszowa. Wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskaneby zostało w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku, jego przeznaczenie, wielkość lokali i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

Stopa podatku.

Art. 5.

Stopa podatku wynosi:

a) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — ogółem 8% podstawy wymiaru (art. 4), z któ-

rych 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast;

- b) dla lokali czteroizbowych i wyżej ogółem 12% podstawy wymiaru (art. 4), z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 5½% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2½% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Terminy płatności podatku.

Art. 6.

Podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, w równych ratach kwartalnych, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Art. 7.

Za czynności, związane z pomiarem i poborem podatku od lokali, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych Związkom Samorządowym, Państwowemu Funduszowi Rozbudowy Miast oraz Funduszowi Kwaterunku Wojskowego z tytułu udziału we wpływach podatku od lokali wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie.

Przepisy końcowe.

Art. 8.

Z dniem 1 sierpnia 1926 r. tracą moc obowiązującą przepisy części IV art. 21 — 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6) oraz ustępów 1, 2 i 3 art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Art. 9.

W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 16 punkt 1) wyraz „kwaterunkowego” zastępuje się wyrazami „od lokali”,
- b) uchyla się przepisy, zawarte w art. 17, 18 i 19, o ile są zastąpione przepisami niniejszej ustawy, przyczem podatek od lokali pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r. do dnia 31 grudnia 1942 r.

Art. 10.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1926 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.